

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Kijowski

w sprawie z wniosku H. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2005 r.,
kasacji organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 15 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W., po rozpoznaniu sprawy z wniosku H. D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w L., wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2004 r. (III A Ua 1823/02) oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 8 maja 2002 r. (IX₂ U .../00), przyznającego wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 10 października 1999 r. na okres do dnia 8 października 2002 r.

W motywach tego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny przejął jako własne ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu w pierwszej instancji oraz podzielił ich prawną kwalifikację. Wnioskodawczyni, urodzona dnia 9 września 1955 r., prowadząca działalność gospodarczą, w dniu 8 października 1999 r. złożyła

wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 3 listopada 1999 r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty uznając w oparciu o orzeczenie lekarza orzecznika, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy.

Sąd pierwszej instancji, w oparciu o opinię biegłych lekarzy specjalistów: neurologa i internisty ustalił, że stan po urazach głowy ze wstrząśnieniem mózgu w 1989 r. i 1993 r. oraz padaczka pourazowa powodują częściową okresową niezdolność wnioskodawczyni do pracy na okres dwóch lat od dnia złożenia wniosku. W oparciu o opinię biegłych psychiatry i psychologa, Sąd ustalił, że przewlekła reakcja depresyjna i łagodne zaburzenia funkcji poznawczych nie powodują niezdolności wnioskodawczyni do pracy. W opinii uzupełniającej z dnia 11 marca 2002 r. biegli ci stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczyni skutkuje jej dalszą niezdolnością do pracy na okres jednego roku po dniu 8 października 2001 r. W tym świetle, zdaniem Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy, a zatem ma prawo do renty na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Kasację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, w szczególności art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, w sytuacji, gdy z treści opinii biegłego lekarza psychiatry wynika jednoznacznie, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy. Ponadto wskazał na naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Apelacyjny i pominięcie okoliczności, że wnioskodawczyni prowadziła bez przeszkód działalność gospodarczą – sklep z odzieżą. W tym świetle organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania. Organ rentowy uzasadnił złożenie kasacji tym, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa – art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania..

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozpatrzenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatruje się nieważności postępowania, jak również nie stwierdza oczywistego naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny. Wystąpienie tej przesłanki można potwierdzić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie prawa jest „stwierdzalne” na pierwszy rzut oka, bez potrzeby wnikliwego badania sprawy (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00). Tymczasem w przedmiotowym stanie faktycznym oczywistość naruszenia prawa nie występuje. Wprawdzie można mieć wątpliwości, czy w świetle przepisów powołanych przez skarżącego, nie wyłania się istotne zagadnienie prawne dotyczące możliwości nabycia prawa do renty w razie równoległego prowadzenia działalności gospodarczej, lecz skarżący zagadnienia tego nie sformułował, nie mówiąc już o przedstawieniu wywodów stanowiących jego szczegółowe umotywowanie.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k. p. c. orzekł jak w sentencji.